

ERASMUS BESZÁMLÓ – TÖRÖKORSZÁG

Rasek Andrea vagyok harmadéves rekreációs szervező szakos hallgató. Az Erasmus+ program keretében a 2015/16- os tanév őszi félévét Törökországban töltöttem szaktársammal, Mórocz Andrással. Nagyon szerencsésnek érzem magam, hogy együtt tölthettük el ott ezt a három hónapot! Sokat gondolkodtunk rajta, hogy benyújtjuk-e a pályázatot vagy sem, de végül beadtuk. MEGÉRTE!

A kezdetekről:

Izgatottan vártuk a pályázat eredményét, majd boldogan nyugtáztuk, hogy sikerült, mehetünk Törökországba. Nyáron elkezdtek intézni a szükséges dolgokat. Útlevelet csináltattuk (7500Ft), biztosítást kötöttünk (25000 Ft), igazolvány képeket készítettünk (1000Ft – hasznos!!! Megkönnyíti az ügyintézt), beoltattuk magunkat (25000 Ft) és megvettük a repülőjegyet (300000 Ft). Ezután megpróbáltunk szállást keresni magunknak, ami elég hamar sikerült is, kb. már júliusban. Boldogok voltunk, hogy minden dolgot elintéztünk. Két héttel az indulás előtt sajnos visszamondták a szállásunkat, mivel a szállásadó azt mondta, hogy csak akkor tudja nekünk kiadni a szobát, ha kifizetünk 5 hónapot a megbeszélte 3 helyett. Szerencsére rajtunk kívül még két lány az Egyetemről ugyanezt az úti célt választotta magának. Az egyikük talált is szállást, egy Erasmus-házat, ahol 2 spanyol és 6 portugál diákkal laktunk együtt mi hárman magyarok. Majd elérkezett szeptember 21, az indulásunk napja. Izgatottan szálltunk be az autóba, és vártuk, hogy végre repülhessünk. Hisz ez volt az első repülésünk. Pest előtt viszont hatalmas dugóba keveredtünk, így kis híján majdnem lekéstük a gépet. A repülés hatalmas élmény volt. Két óra repülőút után megérkeztünk Isztambulba. Innen busszal mentünk tovább Sakaryába. A buszról annyit szeretnék elmondani, hogy helyjegyeket adnak, valamint kávét, teát és vizet kínálnak, mely benne van a jegy árában. Sakarya másfél órás út volt Isztambulból. Itt várt ránk a buzdnyk és segített eljutnunk a szállásra. Ezután örömmel nyugtáztuk, hogy megérkeztünk, és lepihenhetünk. Itt megismerkedtünk Oguzhannal, aki segített elintéztük a papírokat, Ő összekötő volt az erasmusos diákok és a szállás tulajdonosa, Ibrahim között. Másnap Oghuzhan szervezett nekünk egy kis kirándulást a Fekete-tengerhez, így életemben először fürödhettem a tengerben. Pipáztunk a tengerparton, majd grilleztünk is. Fantasztikus élmény volt. (A tengerben szeptember végéig lehet fürdeni). Ezután szeptember 28-án elkezdődött a félév. Oghuzhan elkísért minket az Egyetemre. Megmutatta, hol van a tanszékünk és az Erasmus iroda, ahol elég sok papírt kellett kitöltenünk. Ezután fel kellett keresnünk a tanárainkat és megbeszélni velük, hogy miként tudjuk teljesíteni az adott

tárgyakat. Mi három gyakorlati tárgyat vettünk fel. Sajnos nem mindegyik tanárunk beszélt valami jól angolul. Itt megjegyezném, hogy a diákok közül is elég kevesen beszéltek az angolt, így nem nagyon tudtunk velük beszélni, de ettől függetlenül mindenben megpróbáltak segíteni, kézzel-lábbal magyaráztak, ha kellett.

Oguzhan szervezett nekünk programokat. Így voltunk még egyszer a tengerparton, Isztambulban (Isztambul egy fantasztikus város, mi kétszer látogattunk el ide, de sajnos még ez is kevés volt, hogy az egészet felfedezzük.) és Kappadókiában is (Kappadókia csodálatos, őrületes szép, érdemes ellátogatni ide, de egy nap nem elég a felfedezésére. Mi egy hétvégét töltöttünk itt). Pamukkáléba is el szerettünk volna jutni, de azt a túrát elhalasztották. Ezenkívül voltunk még az Abant-tónál, a Masukiye-vízesésnél és felfedeztük Sakaryát is. Véleményem szerint Sakarya nagyon szép város. Én szerettem itt élni. Sokszor elmentünk a városközpontba, a Kent Parkba, valamint a Sapanca-tóhoz is ellátogattunk párszor.

Az egyetemről:

A kampusz hatalmas, egyszerűen fantasztikus. Olyan, mint egy kis város. Minden tanszéknek külön épülete van. Ezenkívül van stadion, menza, dzsámi stb. Minden megtalálható, amire szüksége lehet egy diáknak. A menzán 2 líráért lehet ebédet kapni. Mi egyszer ettünk itt. Azt kell, hogy mondjam elég is volt. Tényleg csak 2 lírát ér. Így mi mindig inkább magunkra főztünk. Ez sokkal egyszerűbb volt. Szerettem erre az egyetemre járni.

Sajnos a buddyk nem igazán foglalkoztak velünk. Szerveztek nekünk egy Erasmus meetinget és egy Mask partyt. A többi programot, bulit és utazást Oguzhan szervezte nekünk. Törökországban nagyon drága az alkohol, ebből kifolyólag nem buliztunk valami sokat. Pl. egy pezsgő kb 3000Ft, egy sör: 500-600 Ft.

A törökökről:

A törökök nagyon kedvesek, segítőkészek. Mindig megpróbálnak mindenben segíteni, egyetlen hátrányuk az, hogy nagyon kevesen beszélnek angolul. Az utcán ne is számíts rá, hogy valaki beszéli az angolt, de mivel az okostelefonok világában élünk, a google translate sokszor segített elmagyarázni, hogy mit szeretnénk.

Az ételek és az italok nagyon finomak. Imádtam a török konyhát. Ezt mindenképpen ki kell próbálni.

Jó tanácsok és tapasztalatok:

- A közlekedés eleinte nagyon furcsa lesz. Az autósok örült módon vezetnek. Mindenhol nekik van elsőbbségük. A zebra csak fel van festve. Ne is álmodj róla, hogy átengednek. Sőt, velünk előfordult olyan is, hogy elindultunk a zebrán, már majdnem a közepénél

jártunk és az autós elment előttünk és inkább kikerült, ahelyett, hogy megállt volna. De ne aggódj, hamar bele fogsz jönni és megszokod.

- Törökországban szinte mindenhol lehet alkudni. Nemcsak a nagy bazároknak, hanem a városközpontban is, bármelyik boltban, (még az ékszerboltokban is, kivéve talán a bevásárlóközpontokat), de kell is, különben rád sózzák a dolgokat horror áron. Én ezt nagyon szerettem, imádtam alkudozni mindenhol.
- November közepéig meleg van, úgyhogy inkább nyári-őszi ruhákból vigyél ki többet. Én a téli ruháim felét nem is használtam. Mi december végén jöttünk haza, az utolsó pár hétben viszont már kellett a téli kabát!
- Ne lepődj meg rajta, hogy a legtöbb boltban semminek nincs kint az ára. Ettől függetlenül az élelmiszerek mindenhol elég drágák.
- Az alkohol iszonyúan drága. Egy sör pl. 500-600 Ft, a legolcsóbb pezsgő 3000 Ft.
- Az Egyetemen az ügyintézés lassú és bonyolult, ha valamit szeretnél elintézni, állj neki időben!
- Szerezz sok barátot és érezd jól magad! Hisz ez egy életre szóló élmény. Én örülök, hogy az Erasmust Törökországban tölthettem. Már most nagyon hiányzik, de ami biztos, hogy még visszatérek valamikor.

Mórocz András vagyok, harmadéves rekreációs szervező szakos hallgató. Jelen beszámolómban szeretném elmesélni, miként esett éppen Törökországra a választásom, milyen élményekben volt részem és hogyan összegezném az ott eltöltött időt.

Először is szeretném leszögezni, hogy mennyire szerencsésnek érzem magam. Ha nincs a szaktársam, Rasek Andrea, kimaradtam volna ebből az óriási kalandból. Ugyanis én egyáltalán nem gondolkodtam azon, hogy külföldön tanuljak és éljek az Erasmus+ nyújtotta lehetőségekkel. Viszont Andrea folytonos unszolásának köszönhetően beadtam a derekamat és megpályáztam az ösztöndíjprogramot. Elsősorban Portugáliába szeretnénk volna utazni, de mivel oda nagyon sokan jelentkeztek, és mi Andreával mindenképpen ketten akartunk utazni, ezért egy olyan úti célt kellett választanunk, amit kevesebben jelöltek meg. Így a lehetséges opciók közül végül Törökországra esett a választásunk (előjáróban annyit elárulhatok, hogy egyáltalán nem bántuk meg a választásunkat). Nagy volt az öröm, amikor kiderült, hogy mindkettőnk elnyerte a pályázatot és utazhatunk Törökországba. Nyáron tehát el is kezdődött a készülődés a szeptemberi indulásra. Csináltattam magamnak 5 évre szóló útlevelet, igazolványképeket (ezek jól jöttek mind az itthoni, mind a külföldi ügyintézőkhez), nyitottam az OTP Banknál devizaszámlát, beadattam magamnak különböző oltásokat (Hepatitis A, B, hastífusz, diftériás tetanusz), kötöttem biztosítást a kint tartózkodásom idejére, lefoglaltam a repülőjegyet, felvettem a kapcsolatot a kinti Egyetemmel és elküldtem nekik a szükséges dokumentumokat. Az útlevél 7500 Ft-ba került, az igazolványképek 1000-2000 Ft-ba, a devizaszámla kb. 10000 Ft-ba, az oltások összesen kb. 20000 Ft-ba, a biztosítás, amit 3 hónap időtartamra kötöttem 30000 Ft-ba került, míg a repülőjegy is ugyan ennyibe került. Látható tehát, hogy már az előkészülődés több tízezer forintba fájt és még el sem indultam Törökországba. A kiadások összege növekedhetett volna, ha például nem tudtam volna rokonoktól bóröndöt kölcsönkérni. Még a nyáron elkezdtem intézni a szállásunkat, egy volt erasmusos hallgatótól kaptam egy kontaktot, vele rögtön felvettem a kapcsolatot. Egy ideig úgy tűnt, minden rendben van a szállásunkkal, sikerült letisztázni a dolgokat, nagyon barátságosnak tűnt a szállásadó. Majd a kiutazásunk időpontja előtt 2 héttel az illető bejelentette, hogy csak akkor tartja fenn számunkra a korábban lefoglalt szobát, ha kifizetünk neki 5 havi lakbért a korábban megbeszélte 3 helyett. Mondanom sem kell, csalódottnak és átverve éreztük magunkat, és ilyen áron már nem kellett nekünk a szoba, így új megoldást kellett találnunk. Egy szintén Törökországba utazó erasmusos hallgató segítségével sikerült új szállást találnunk az utolsó pillanatban. Elmondható tehát, hogy akadtak izgalmak bőven még a kiutazás megkezdése előtt. Aztán eljött a nagy nap, szeptember 21. Délelőtt 11-kor indult a gépünk Budapestről, tehát már korán útra kellett kelniünk, hogy időben odaérjünk a reptérre.

Persze sikerült ezt is kicentizni, alig maradt időnk a bőröndök leadására és a becsekkolásra, de se baj. Aztán végre megláttuk a gépünket és megkezdtük a beszállást. Most már tudtuk, hogy semmi sem jöhet közbe, ha törik, ha szakad el fogunk indulni azzal a géppel. Szeretném megjegyezni, hogy életemben most először ültem repülőn, szóval nekem már ez is óriási élmény volt. Aztán kb. másfél óra után megérkeztünk Isztambulba, ahol a reptér épületéből csak hosszas sorban állás után tudtunk kiszabadulni. Ezután tört ránk az érzés, hogy „úristen hát itt vagyunk, most merre tovább, mihez kezdjünk?”. Pár perces tanácskozás után a reptér előtt álldogáló egyik férfit megkérdeztünk angolul, hogy mégis miként tudnánk eljutni Sakaryába és számomra meglepő módon angolul felelt a kérdéseimre. Elvezetett minket a jegyváltó épülethez majd kiváltotta nekünk a jegyeinket, amik fejenként 29 török lírába kerültek. Ezután kedvesen elvezetett minket a buszhoz, illetve segített cipelni a cuccainkat is, ami külön meglepő volt. A távolsági busszal való utazásról annyit érdemes tudni, hogy helyre szóló jegyeket kapnak az utasok, illetve a legtöbb esetben külön ültetik a nőket és a férfiakat. Miután felszálltunk a buszra, a segítőkész férfi adott nekünk vizet és a szolgálataiért cserébe egy kis borraivalót is kért. Aztán elindultunk végre Sakaryába. Pár kilométer megtétele után jött az első megdöbbenés, a török vezetési technika, amihez hasonlóval még életemben nem találkoztam, és amit kb. úgy lehetne leírni szavakban, hogy „hirtelen sávváltások, folyamatos dudálgatások, nagy fékezések, mutogatások, örült tempó”. A közel 2 órás buszút végén megérkeztünk a sakaryai autóbusz állomásra. Elmondhatom, hogy örömmel hagytam el a járművet és nyugtáztam, hogy még életben vagyok. Itt találkoztunk Abdullahal, aki a mi buddy-nk volt. Abdullahal kiegészült kis csapatunk felszállt a helyi „zöld buszra” ami elvitt minket Serdivánba, ahol a lakásunk volt. Aztán végre megérkeztünk, több órányi utazás után elfoglalhattunk a szállásunkat és lepihenhettünk. A szállásunkról annyit kell tudni, hogy a ház tulaját Ibrahimnak hívják, akinek a ház előtt van egy kis kávézója, ahova gyakran lejárunk itt létünk alatt. A házban 11-en laktunk, hárman magyarok, két spanyol és hat portugál társaságában. Mikor megérkeztünk a szállásra, rögtön megismerkedtünk Oguzhan-nal, aki úgymond összekötő volt az erasmusos diákok és Ibrahim között, mivel Ibrahim nem tudott angolul. Emellett Oguzhan rengeteg programot szervezett számunkra, nagyban köszönhető neki, hogy megannyi élményben volt részünk kint létünk során. A megérkezésünket követő napon például egyből elmentünk a Fekete-tengerhez fürdeni, pipázni, grillezni, pihenni. Aztán ugyanezt még egyszer megismételtük még az első hét vége felé. Ezen kívül Oguzhan szervezett nekünk egy erasmusos bulit ahol a többi Erasmusos hallgatóval megismerkedhettünk. Aztán 28.-án elkezdődött az itteni Egyetemen is az aktuális félév. A már korábban többször is megemlített török ismerősünk Oguzhan elkísért minket az

Egyetemre, ahol először az Erasmus irodában kellett elintéznünk pár dolgot, majd az Erasmus koordinátor utasításai szerint fel kellett keresnünk a leendő tanárainkat, megbeszélni velük az órarendünk alakulását. A campusról annyit érdemes elmondani, hogy óriási. A különböző tanszékeknek eltérő színű és nagyságú épületei vannak, rengeteg diák tanul itt és úgy érezheti magát az ember a campuson, mintha egy kisebb városban lenne. A félév során három tantárgyat kellett teljesítenünk, ezek mindegyikét sikerült abszolváljunk habár egyes tárgyakkal meggyűlt a bajunk. Ez főként annak volt köszönhető, hogy az itteni tanárok közül alig volt olyan, aki tudott angolul és így a beszélgetéseink félig törökül, félig angolul és sok mutogatással zajlottak. Viszont nagyon kedvesek és türelmesek voltak velünk mindvégig, így nem éreztük reménytelennek a helyzetünket. A szaktársaink szintén rendkívül kedvesek voltak és nagyon barátságosak. Nagyon megörültek nekünk, amikor megtudták, hogy Magyarországról jöttünk és még jobban felcsillant a szemük, amikor megszólaltunk törökül pár szó erejéig. Szinte egyáltalán nem éreztem kívülállóként magamat, sikerült beilleszkednünk és egyáltalán nem tűnt úgy, hogy másképp bánnának velünk vagy tekintenének ránk. Pár szót szólnék a suliban történő ügyintézésekről is. A legmegfelelőbb kifejezés talán az, hogy katasztrófa. Mivel óriási a campus elég nehéz még az épületek között is eltájékozódni. Nem beszélve arról, hogy egy adott tanárt szinte lehetetlen megtalálni egy olyan épületben, ahol még soha sem jártam azelőtt. Ha meg végre valahára fél óra keresés és bolyongás után megtalálom az illető irodáját, akkor vagy szerencsénk van, és pont benn ül az irodájában vagy már nincs ott. Nem egyszer okozott kellemetlen perceket például egy szimpla aláírás vagy pecsét megszerzése. Szóval érdemes a papírmunkákat minél előbb elkezdeni. Viszont kellemes pillanatokban jóval többször volt részünk. Ez főként annak a sok utazásnak köszönhető, melyekben részünk volt ittlétünk alatt. Szerencsésnek mondhatom magam, hiszen sikerült kétszer is eljutnom Isztambulba. Ez a város egyszerűen varázslatos. Rengeteg helyet meglátogattunk itt, mint például a Királyi Palotát, a Galata-tornyot, a Blue Mosque-ot, a Grand Bazárt és a Hagia Szophia-t is. Emellett még sétáltunk a Taxim-téren is és felfedeztünk különböző éttermeket, üzleteket és szórakozóhelyeket. Nagy élmény volt még a sétahajókázás a Boszporuszon és a tömegközlekedés használata is. Októberben sikerült eljutnunk Kapadokyaába is. Ez az utazás rendkívül fárasztó volt, hiszen kb. 7-8 óra busszal való utazás után jutottunk el ide Sakaryából. De a lenyűgöző táj és a rengeteg látnivaló kárpótolt mindenért. Egy egész hétvégét eltöltöttünk itt és lehetőségünk adódott egy tipikus török est meglátogatására is. Élvezettel tekintettük meg a tradicionális török táncos show műsort, közben élvezve a korlátlan ital fogyasztást. Ezen kívül voltunk még a Masukiye vízesésnél és az Abant Természetparkban is. Ez utóbbi helyszín azért volt különleges számomra, mert itt

végre lehetőségem adódott havat látni, amire Sakaryában és Törökország más helyein nem volt esélyem itt létem alatt. Emellett Sakarya is bővelkedett látnivalóknak. Több alkalommal ellátogattunk a Sapanca-tóhoz, ami a campustól pár percrenyire található. Rengetegszer sétálgattunk a városközpontban, ami tömve van üzletekkel és éttermekkel és persze nyüzsgéssel. Viszont, ha valaki nyugalomra vágyik, akkor neki a centertől pár percrenyire található Kent Parkot tudnám ajánlani, ami hatalmas és csodálatos. Pár szót még szólnék az itteni mentorokról. Hatalmasat csalódtam bennük. A több mint 3 hónapos ittlétünk során egy közös beszélgetős estét és egy maszk partit szerveztek nekünk. És ennyi. Ha nincs az összekötő emberünk Oguzhan, akiről korábban beszéltem, akkor úgy telt volna el ez a 3 hónap, hogy sehova sem jutunk el és nem látunk semmit Törökországból. Egyedül, mindenféle helyismeret és török nyelvtudás nélkül szinte lehetetlen ide-oda utazgatni és szerintem a mentorok fő dolga pont az lenne, hogy a sulis dolgokon kívül egyéb dolgokban is segítsenek nekünk, például ha utazni szeretnénk valahova. A nekem kijelölt mentorról csak annyi pozitívumot tudok elmondani, hogy amikor először megérkeztünk Sakaryába, akkor kijött elénk a pályaudvarra. Azután egyszer sem érdeklődött, hogy mi van velünk, és hogy kell-e bármiben segítség.

Összességében viszont elmondhatom, hogy élményekben gazdag időszakot töltöttem itt el és nagyon, de nagyon a szívemhez nőtt Törökország. Bármikor szívesen visszajönnék ide és még jobban felfedezném az országot. Életem legnagyobb hibáját követtem volna el, ha nem élek ezzel a lehetőséggel. Nyugodt szívvel tudom ajánlani bárkinek ezt az országot, mint lehetséges úti cél. Nem fogjátok megbánni ha ide jöttök! Az biztos, hogy mostantól jövőbeli terveim között fog szerepelni a Törökországba való visszatérés.

Kiegészítő információk:

- A török konyha szerintem nagyon rendben van, legnagyobb kedvencem a tipikus török reggeli volt, de minden mást is nyugodtan próbáljatok ki (pl. köfte, wrap, kebab)
- Ha nem vagy vegetáriánus, akkor a disznóhús valószínűleg egy idő után hiányozni fog, de a csirke és marhahús remek alternatíva lehet
- Közlekedés:
 - sárga taxi
 - piros taxi: bárhol leinthewed, 1,50 líra a diák jegy
 - dolmus: ezt is bárhol leinthewed, szintén 1,50 líra a diák jegy, suliba ezzel közlekedtünk
 - zöld busz

- Alkudozni szinte bárhol lehet (piacokon, ékszeres boltokban, ruha üzletekben stb.), kivéve a kisboltokban, hiper és szuper marketekben
- Angolul kevesen, jól még kevesebben beszélnek, de mutogatással és google translate-vel bármilyen szituáció megoldható
- Az alkohol nagyon drága: 1 doboz sör kb. 5-600 Ft, 1 üveg pezsgő kb. 3000 Ft
- Itt Sakaryában elég sokáig volt jó időnk (kb. november közepéig) szóval nem érdemes sok meleg ruhát hozni
- Csak a legszükségesebb cuccokat hozd el magaddal otthonról, mert innen rengeteg souvenirrel fogsz hazatérni és majd mehet a fejkavarás, hogy hogyan férsz bele a bőröndödbe.